

Fronteres

No us podeu imaginar com m'agradaria proclamar-me ciutadà del món. Us ben asseguro que un dels somnis que més em transporta a un estat mental d'idíl·lica pau interior és aquell en què m'imagino un planeta sense símbols comunitaris ni fronteres, on la totalitat dels homes (i les dones) -de qualsevol raça, llengua i condició social; tots i totes, gent de bona voluntat—; conviuen abocats a un ideal comú basat en l'amistat, el diàleg i l'harmonia. I és que a dins meu habita un esperit llibertari que, malauradament, fins ara no ha tingut mai l'oportunitat de manifestar-se.

De moment, és ben curiós observar que els qui, amb arguments de to globalitzador i paternalista, defensen els efectes perniciosos de dividir territoris (per, de forma més o menys explícita, atacar el procés sobiranista dels catalans), s'aferren sempre, de forma implícita, a deixar les coses com estan. Són aquells que menyspreen les banderes perquè diuen que són símbols inventats pels humans. És clar que, si els ho plantegéssim d'aquesta manera, dirien que tan en contra estan d'unes fronteres com de les altres, que ells són ciutadans del món. Però mai no havien mogut un dit per enderrocar la frontera que fins ara els ha cenyit a un territori estatal, mai -fins ara—; no havien lluitat per crear una societat que no estigués regida pels símbols que asseguren menysprear. No ens enganyem, sisplau: proclamar-se neutral en el procés sobiranista, adduint fòbia a les fronteres, és acceptar que tot plegat es quedi com està i, per tant, per més que ho vulguin maquillar amb un discurs carregat de flors i violes, el posicionament està orientat molt clarament a favor d'una de les dues tendències contraposades.

He de reconèixer que, en el fons, sento enveja per aquests profetes de l'immobilisme disfressat de fraternitat global. Jo també vull ser-ne un. És per això que m'agradaria molt comptar amb un estat que respectés les meves particularitats (lingüístiques, culturals, socials...) per, així, poder renegar d'aquest estat i demanar que s'enderroquin totes les fronteres, que s'aboleixin els símbols, per cridar que els homes (i les dones) no som ningú per establir a qui pertany una muntanya, un riu, un camp de blat o la sargantilla que pren el sol sobre una roca. Quan no em calgui ser independentista -és a dir, quan em pugui sentir una mica més lliure a casa meva, perquè de nacionalista no me n'he considerat mai—; seré el primer de proclamar-me ciutadà del món i lluitar contra el poder que concentren els estats-nació. De moment, però, abans de batallar per assolir la llibertat global, em cal continuar demanant el que a mi em sembla un dret legítim: votar en un referèndum i acceptar la decisió majoritària, sigui quina sigui.